

[Boligministeren.]

kommunerne eller byudviklingsudvalget som planlæggende instans og boligministeriet eller byplannævnet som godkendende instans, der bestemmer placering og udstrækning af byzonerne. Sommerhusområder, skal jeg for en god ordens skyld bemærke, udlægges på tilsvarende måde, men alene ved bygningsvedtægt eller byplanvedtægt. Et landsbysamfund kan altså, hvis der foreligger en godkendt bygningsvedtægt, byplanvedtægt eller byudviklingsplan, være byzone, men jeg har forstået, at forespørgslen kun tager sigte på de landsbyer, der fortsat er beliggende i landzoner. Kritikken går ud på, at landsbyerne ved at ligge i en landzone afskæres fra at få andel i en byvækst og dermed i udviklingen. By- og landzoneloven hindrer imidlertid ikke landsbyerne i at få andel i udviklingen. Her kan være tale om en udvikling afledt af udviklingen i et større område, i en egn eller i en region, eller en udvikling, der er lokalt betinget. Hvor der er tale om at få en yderligere udvikling ud over den rent lokalt betingede i landsbyerne, må dette forudsættes at skulle ske gennem udlæg af byzoner. Byzoneudlæg forudsætter imidlertid en overordnet planlægning, sædvanligvis i form af en dispositionsplan. Fastlæggelsen af arealer til en sådan ny bymæssig bebyggelse må foretages som et led i en samlet undersøgelse og vurdering af en række forhold såsom befolknings- og erhvervsudviklingen, trafikbetjeningen osv. Så længe et sådant grundlæg ikke er til stede, bør der ikke udlægges nye byzoner, men der finder landet over et omfattende dispositionsplanarbejde sted, og der udlægges til stadighed en lang række byzoner i landkommunerne. Må jeg her tilføje, at der står mig bekendt ingen i kø i boligministeriet for at få godkendt sådanne sager; men vi har disse sager, det erkender jeg. Udlægget heraf vil fortsætte i takt med det dispositionsarbejde, kommunerne udfører.

Jeg tror for mit vedkommende, det er meget væsentligt, at man fastholder plan-

lægning som grundlag for udlæg af byzoner, og jeg ser heri også en baggrund for de fra alle sider udtrykte ønsker, som jeg fuldt ud deler, om en intensiveret lands- og regionplan.

Kun ved i en kommune gennem planlægning at samle kræfterne om en økonomisk indsats på udvalgets interesseområder vil der være mulighed for at give samtlige indbyggere i kommunen et rimeligt service-niveau. Der ville i øvrigt, og det er det meget væsentligt at slå fast, i mange egne ikke befolkningsmæssigt være grundlag for at udfylde byzoner, hvis alle landsbysamfund fik byzoner. Der er, sagt med andre ord, tale om, at man med udgangspunkt i en kommunal planlægning netop støtter den ofte beskedne udvikling i en kommune ved at henvise udviklingen til et eller eventuelt flere centre, alt med det sigte, at hele det omliggende landområde derved bliver bedst ophjulpet. Kun hvor der ikke er tale om landsbyer i byzone, vil landsbyernes vækst være undergivet kontrol af zonelovsmyndighederne, amtsråd eller byudviklingsudvalg.

Overensstemmende med motiverne til forslag til lov om by- og landzoner og de udtalelser, der fremkom i folketingsudvalget og under forhandlingerne i tinget, har boligministeriet den 27. december 1969 udsendt et cirkulære om zoneloven. Jeg skal henvise til dette cirkulære, specielt under nr. 37. I cirkulæret står bl. a. om landzone anført:

„at det ikke har været hensigten med de nu gennemførte bestemmelser at karakterisere anden bebyggelse i landzone end den erhvervmæssigt nødvendige bebyggelse for landbrug, skovbrug og fiskeri som generelt uønsket.“

Dernæst anføres det i cirkulæret overensstemmende med lovforslagets motiver, at by- og landzoneloven giver muligheder for, at administrationen af zonelovens §§ 6 og 8 om tilladelser i landzoner varierer fra område til område. I landzoner, der ikke ligger omkring de større og de stærkt ekspande-